

İmanın makbul olması an meselesidir

Antalya'dan okuyucumuz: "Genç yaşta vefat eden imansız veya günahkâr insanlar, ömrü uzun olanlarla kendilerini kıyaslayıp, 'Birkaç sene daha yaşasaydık belki tövbe edecektik ve imana gelecektik' deseler, İlâhî adalet onlara nasıl mukabele edecektir?"

İman etmek anlık bir meseledir. İman etmenin ömrün uzun olup olmamasıyla hiçbir ilgisi yoktur. Bir anlık iman etmek ve son nefesini bu iman üzere vermek Allah'ın rızasına ve cennete ulaşmaya kâfidir. Çünkü iman etmek bir intisaptır, bir bağlılıktır. Kişi Allah'a iman etmekle, kendi rızasıyla Allah'a kul olmuştur. Allah'a intisap etmiştir. Allah nezdinde ömrün uzun veya kısa olmasının önem açısından hiç farkı yoktur. Allah nezdinde kalbin imandaki ihlâsı ve samimiyeti önemlidir. Zamanın ise uzununu da, kısası da birdir. Çünkü zaman nehri zaten Allah'ın elindedir.

Nitekim Üstad Bediüzzaman Said Nursî'ye göre, Allah'a intisabını bilen her bir kul, bu intisap sırrıyla bütün varlıklarla kardeş olur, hadsiz bir varlık nuru kazanır. Ayrılık ve ölüm onu asla hırpalamaz. Onun bu intisap içinde bir an yaşaması, hadsiz bir varlık kazanması için yeterlidir, sonsuz bir hayatı ve saadeti kazanması için kâfidir.

Eğer bu iman ve intisap olmazsa, bütün ayrılıklar, ölümler, yokluklar ruhunu paramparça eder. İmansız ve intisapsız uzun yaşamasının hiçbir değeri yoktur. İmansız olarak bir milyon sene yaşamış olsa da, sonuçta fanîdir, geçecektir, tükenecektir, değersizdir, ruhunu kanatacaktır.

Fakat imanlı olarak bir an yaşaması, milyonlar sene imansız yaşamasına bedeldir. Bu, tükenmeyen bir nur, bitmeyen bir ebedî saadet kazanmasına yeter. Bu bakımdan bütün ehl-i hakikat şöyle demişlerdir: "Bir ancık imanla yaşamak, milyonlar sene imansız yaşamaktan üstündür, değerlidir, Allah katında makbule geçer."1

Bunun için İlâhî adalete göre, verilen “bir anlık” vücut iman etmeye kâfidir. Bu bir anlık vücutta iman eden ve intisabını bilen, kurtulur. Eğer bir kişiye gençlik verilmişse, bir anlıktan çok daha fazla, birkaç yıl kadar bir hayat verilmişse, bu süre içinde akıl ve sağlıklı düşünme yeteneği verilmişse, kendisine tebliğ de yapılmışsa, yani bir peygamberin doğru haberi kendisine ulaşmışsa, artık bu kişiye sağlıklı düşünme yeteneği ile Allah’ın varlığını, birliğini ve büyüklüğünü kavraması ve iman etmesi için yeterli müddet ve zaman verilmiş demektir.

Başkasının uzun yaşamasının bu kişi için hiçbir önemi yoktur. Bu kişi kendisine verilen ömürle, kendisine ihsan edilen akıl ve sağlıklı düşünceyle, kendisine ulaşan tebliğ ile, Allah’ı bilmek, bulmak ve Allah’a iman ve intisap etmekle yükümlüdür. Ömrünün kısalığı veya uzunluğu yükümlülüğünü etkilemez. Bilâkis, ömrünün uzunluğu aslında kendisi için daha çok risk taşır. Çünkü uzun ömrü boyunca imanını muhafaza etmek ve şeytana uymamak gibi bir zorluğu hep karşısında bulur. Şeytanı, imanını çalmak ve kendisini imansız kabre göndermek için hep pusuda bekler bulur. Her daim Allah’a sığınma ihtiyacı içinde yaşar. Bu ihtiyacını bir an göremeyip şeytanın telkiniyle ayağı kaysa, imansızlık uçurumuna yuvarlansa, bu kendisi için vahim olacaktır.

O zaman bu kişi de şunu diyemez mi: “Allah’ım! Bana uzun ömür verdin; imanımı koruyamadım. Keşke falanca genç gibi kısa bir ömür verseydin de, beni imanla alsaydın. Oysa ben uzun ömürde imanımı koruyamadım.”

Demek, herkes, Allah’tan uzun veya kısa ayırt etmeden, hayırlı ve imanlı ömür istemek durumundadır. Her insanın, akıyla ve sağlıklı düşüncesiyle iman edecek kadar bir anlık hayatta kalması, sorgu sual konusu olması açısından yeterli bir süredir. Artık ömrünün kısalığına veya uzunluğuna değil, imandaki ihlâsına, dürüstlüğüne, iman ile ameli arasındaki bütünlüğe ve bu bütünlüğü sağlama çerçevesinde kalbinin niyetine bakılır. Makbule geçen ömrün uzunluğu veya kısalığı değil; kalbindeki iman değerleridir. Bunu elde etmek ve korumak için de uzun ömre ihtiyaç yoktur.

Dipnotlar:

1- Mektubat, s. 280